

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719010266
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3719010266.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a členov senátu JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému X. H., nar. XX.XX.XXXX v K. G., trvale bytom H. 3, okres K. G., prechodne bytom L. XX, okres K. G., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods.2 písm. a), d) Tr. zák. s poukázaním na § 138 písm. d) Tr. zák. a § 140 písm. b) Tr. zák., na neverejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 28. januára 2021, o sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Považská Bystrica proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 23. januára 2020, sp. zn. 1T/125/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 194 odsek 1 písm. b) Tr. por. napadnuté uznesenie **s a z r u š u j e**.

Okresnému súdu **s a u k l a d á**, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

odôvodnenie:

Prokurátor Okresnej prokuratúry Považská Bystrica pod č. k. Pv 91/19/3306-13 podal dňa 29. júla 2019 na Okresný súd Považská Bystrica obžalobu na X. H., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Tr. zák. s poukázaním na § 138 písm. d) Tr. zák. a § 140 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 26.01.2019 sa vo večerných hodinách dozvedel o dopravnej nehode zavinenej S. H., pri ktorej bola zranená aj jeho maloletá dcéra N. H., dňa XX.XX.XXXX, asi o 20.00 h, v obci L., okres K. G., po uvoľnení karabínky na vstupnej oceľovej dvojbráne, prišiel k záhradnej chatke č. XX, v ktorej trvale býva Z. G. s dcérou a v ktorej sporadicky býva aj priateľka Z. G., S. H., do tejto záhradnej chaty následne po otvorení zatvorených neuzamknutých vstupných dverí aj vnikol, cez vstupnú chodbu prešiel do obývačky chaty, kde na gauči sedeli Z. G. so svojou priateľkou S. H., ktorých sa spýtal na okolnosti dopravnej nehody, a to kto šoféroval a zrazil mu dcéru, a keď mu S. H. odpovedala, že to bola ona, vulgárne jej nadávajúc ju raz udrel päťou pravej ruky do tváre v smere na oblasť ľavej očnice, po čom S. H. z obavy pred ním utiekla schodiskom na poschodie chaty, avšak obžalovaný X. H. bežal za ňou hore schodmi, po ktorých ale oproti nemu schádzala dcéra majiteľa chaty a preto sa vrátil do obývačky a až po viacerých výzvach Z. G. z chaty a pozemku odišiel, čím spôsobil S. H., trvale bytom K. G., V. XXXX/XX, zranenie - pomliaždenie ľavej mihalnice a okolia ľavého oka, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie a čiastočné obmedzenie v bežnom spôsobe života po dobu 3 dní, a to bolestivosťou priamo v mieste pomliaždenia očnej mihalnice a okolia oka, bolesťou hlavy a zahmlievaním ľavého oka.

Okresný súd Považská Bystrica na hlavnom pojednávaní po vykonaní dokazovania, záverečných rečí procesných strán a práva posledného slova obžalovaného uznesením zo dňa 23. januára 2020 pod sp. zn. 1T/125/2019 rozhodol tak, že podľa § 280 odsek 2 Tr. por. trestnú vec obžalovaného X. H. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Tr. zák. s poukázaním na § 138 písm. d) Tr. zák. a § 140 písm. b) Tr. zák., ktorého sa mal obžalovaný dopustiť na skutkovom základe uvedenom v citovanom uznesení (v zhode s obžalobou) postúpil Okresnému úradu v Považskej Bystrici, odboru všeobecnej vnútornej správy na prejednanie ako priestupok. Podľa

§ 288 ods. 3 Tr. por. okresný súd poškodenú S. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. G., V. XXXX/XX, odkázal s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces. V písomnom odôvodnení tohto uznesenia okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania, vyhodnotením vykonaných dôkazov v zmysle § 2 odsek 12 Tr. por., keď obžalovaný poprel spáchanie žalovaného skutku tak, ako sa mu kládlo za vinu, pretože do chaty vošiel na základe predchádzajúceho oznámenia, že sa má za poškodeným Z. G. zastaviť, nebolo preukázané, že by obžalovaný spáchaním žalovaného skutku naplnil zákonné znaky predmetného žalovaného prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a), d) Tr. zák. s poukázaním na § 138 písm. d) Tr. zák. a § 140 písm. b) Tr. zák., ani týmto konaním nenaplnil žiadnu skutkovú podstatu iného prečinu (napr. ublíženie na zdraví), ale konanie obžalovaného by mohlo byť posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 zákona o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v platnom znení a preto vec postúpil príslušnému orgánu - Okresnému úradu v Považskej Bystrici, odbor všeobecnej vnútornej správy na prejednanie a rozhodnutie. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že mal bez akýchkoľvek pochyb za preukázané, že návšteve obžalovaného v chate Z. G. predchádzala informácia o tom, že mu mal Z. G. zraziť dieťa. Taktiež mu bolo povedané, čo bolo takisto všetkými výpoveďami svedkov potvrdené, že to bol práve Z. G., ktorý po incidente (zrazenie jeho dcéry) odkázal po dcére obžalovaného aj pred jej priateľmi, že keby niečo bolo, otec ho pozná a nech príde. Toto bol motív, prečo vlastne obžalovaný X. H. išiel k Z. G. a vzhľadom k tomu, čo sa udialo a najmä akým spôsobom sa Z. G. s S. H. správali bezprostredne po nehode, to bolo prirodzené konanie. Okresný súd uviedol, že z dôkaznej situácie vyplynulo, že poškodený nemal dom zamknutý a obžalovaný vošiel do neho bez použitia akéhokoľvek násillia, pričom po použití fyzického násillia - konflikt s poškodenou H., obžalovaný dobrovoľne odišiel, toto bolo jednoznačne preukázané jednak výpoveďou obžalovaného, svedkami, ale aj samotní poškodení potvrdili, že po tom, čo bol vyzvaný, aby odišiel preč, opustil aj spolu s ostatnými osobami, ktoré tam vošli, uvedenú chatu. Okresný súd v tejto súvislosti tiež uviedol, že mal bez akýchkoľvek pochyb za preukázané, že obžalovaný skutočne dal facku poškodenej S. H.. Táto skutočnosť bola nevyvrátiteľne preukázaná nielen výpoveďou samotnej poškodenej, poškodeným a zároveň svedkom Z. G., ale aj lekárskymi správami a závermi znaleckého posudku. Záverom okresný súd poukázal na to, že v danom prípade u predmetného prečinu sa pojem násillia nevzťahuje na osobu poškodeného, ale na jeho obydlie, tak ako to má na mysli ustanovenie § 122 ods. 7 Tr. zák.. V danom prípade je otázne, či vôbec mohlo dôjsť k porušeniu domovej slobody u S. H. a či táto vôbec má vystupovať ako poškodená v tomto prečine. S. H. sama uviedla, že má trvalé bydlisko „na Rozkvet“, s uvedenou nehnuteľnosťou ju spája len jej vzťah bližšie nepopísaný s majiteľom uvedenej chaty, pričom okresný súd dospel k záveru, že S. H. v uvedenej chate nemá vytvorenú vôbec domácnosť, ani žiadne obydlie, len občas tam prespáva, čo sama uviedla na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru okresného súdu, z tohto pohľadu by potom nemohlo dôjsť k prečinu porušovania domovej slobody u poškodenej S. H.. Na základe zistených skutočností potom okresný súd nekvalifikoval vstup do domácnosti poškodeného Z. G. ako protiprávne konanie, teda že do domácnosti obžalovaný vnikol prekonaním nejakej prekážky, taktiež okresný súd nevyhodnotil z celkovej situácie záver, že obžalovaný zotrval v domácnosti Z. G. neoprávnene, nakoľko jednak išiel vyriešiť situáciu ohľadne zrazenia jeho dcéry, i keď možno neadekvátnym spôsobom a za zvýšených emócií, avšak vzhľadom na okolnosti, ktoré predchádzali tejto návšteve, je možné takéto konanie akceptovať. Ihneď ako bol vyzvaný majiteľom domu, aby opustil domácnosť, otočil sa a išiel preč, čo potvrdil aj sám poškodený Z. G.. Okresný súd uviedol, že ani na vstupných dverách nebol zvonček a či bolo nutné klopať na dvere, alebo nie, čakať na povolenie od majiteľa, je v teoretickej rovine, prakticky takto bežne sa navštevujú a takéto správanie a konanie je tam zaužívané. Na základe týchto skutočností potom tak, ako je uvedené vyššie, okresný súd v konaní obžalovaného nevidel naplnenie ani jednej zložky uvedeného prečinu porušovania domovej slobody, tak ako to má na mysli zákonodarca v ustanovení § 194 Tr. zák. a zdôraznil najmä absenciu evidentného úmyslu zo strany obžalovaného neoprávnene vniknúť do domu poškodeného a neoprávnene tam zotrvať.

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní sťažnosť prokurátor v neprospech obžalovaného. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že uznesenie súdu prvého stupňa nepovažuje za zákonné, nakoľko okresný súd porušil ustanovenie § 194 ods. 1, 2 písm. a), d) Tr. zák. s poukázaním na § 138 písm. d) Tr. zák. a § 140 písm. b) Tr. zák. v prospech obžalovaného. Prokurátor uviedol, že objektívnu stránku tohto trestného činu možno naplniť dvoma samostatnými, na sebe nezávislými spôsobmi a to tým, že páchatel buď neoprávnene vnikne do obydlija iného, alebo tam neoprávnene zotrvá. Stačí pritom naplnenie len jednej z týchto alternatív. Prokurátor poukázal na skutočnosť, že za neoprávnené vniknutie do obydlija iného treba považovať každé nežiaduce, bez súhlasu, alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené

vojdenie do obydli iného, pričom nemusí ísť o násilné vniknutie (R11/1997). Prokurátor považoval za nevierohodnú výpoveď X. H. o tom, že len požiadal Z. H., aby zistil, či je poškodený Z. G. doma, nakoľko nečakal na spätný telefonát a hneď sa vybral za poškodeným Z. G. v spoločnosti S. H.. Ďalej uviedol, že jediným logickým záverom vyplývajúcim z vykonaného dokazovania pri hodnotení dôkazov je záver, že obžalovaný išiel k poškodenému s úmyslom pomstiť sa a vykonať v jeho dome násilie. Poukázal tiež na to, že je nepochopiteľné, že hoci mal okresný súd bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že obžalovaný skutočne fyzicky napadol poškodenú S. H., čo sám obžalovaný a svedkovia svedčiaci v jeho prospech popreli, nevyhodnotil ako tendenčné aj ich výpovede o tom, že vstupné dvere na chate poškodeného boli pootvorené a preto neklopali. Z výpovedí poškodených pritom nevyplývalo, žeby sa rodiny obžalovaného a poškodeného bežne takýmto spôsobom (bez zaklopania) navštevovali. Prokurátor v závere uviedol, že obžalovaný v obydli poškodeného nezisťoval okolnosti spáchania priestupku, tak ako to vo svojej výpovedi deklaroval, ale poškodenú okamžite po informácii, že dcéru mu zrazila ona, fyzicky inzultoval, navyiac vo svojom násilnom konaní pokračoval prenasledovaním poškodenej v priestoroch chaty, ako aj mylnou inzultáciou dcéry poškodeného v predstave, že ide o poškodenú. Prokurátor uviedol, že ak sú znaky základnej skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. naplnené tým, že páchatel neoprávnene, teda bez súhlasu oprávneného, vnikne do jeho obydli (tak ako to bolo aj v tomto prípade), je potom irelevantné, či sa kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu dopustí závažnejším spôsobom konania len na majiteľovi obydli, alebo na inej osobe, ktorá sa v tom čase so súhlasom tohto užívateľa v jeho obydli nachádza. Prokurátor preto navrhol, aby krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a rozhodol vo veci sám tak, že uznáva obžalovaného vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a), d) Tr. zák. s poukazaním na § 138 písm. d) Tr. zák. a § 140 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom v napadnutom uznesení a podľa § 194 ods. 2 Tr. zák. s poukazaním na § 38 ods. 2 Tr. zák., pri absencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ho odsudzuje na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, s podmieneným odkladom výkonu trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. na skúšobnú dobu 12 mesiacov. Zároveň navrhol, aby súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal obžalovaného k povinnosti nahradiť poškodenej S. H. škodu vo výške 101,30 Eur tak, ako si ju uplatnila v prípravnom konaní.

Poškodený Z. G. sa vo svojom vyjadrení s písomnými dôvodmi sťažnosti prokurátora v celom rozsahu stotožnil a zdôraznil, že si je istý, že to bol trestný čin, lebo do jeho domácnosti vtrhol obžalovaný s viacerými osobami s jediným úmyslom a to pomstiť sa násilím konkrétnej osobe. Všetky fakty, dôkazy, výpovede jeho svedkov boli pred súdom prvého stupňa prekrútené v prospech obžalovaného a jeho doprovod pokladá nie za svedkov, ale za spolupáchateľov a ich výpovede za nedôveryhodné, lebo ku poškodenému vtrhli bez dovolenia a cielene stáli všetci vo dverách, čím bránili volaniu o pomoc v prípade tejto potreby. Zároveň cielene a nepravdivo vypovedali v prospech obžalovaného.

Obžalovaný sa k sťažnosti prokurátora do dňa konania neverejného zasadnutia Krajského súdu v Trenčíne nevyjadril a to ani prostredníctvom svojho obhajcu, napriek tomu, že obhajca obžalovaného trikrát požiadal okresný súd o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia, čomu okresný súd vyhovel.

Krajský súd v Trenčíne na podklade včas podanej sťažnosti prokurátora, ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 14.07.2020, preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia i konanie, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná.

V prvom rade je nutné uviesť, že rozhodnutie súdu na hlavnom pojednávaní podľa § 280 odsek 2 Tr. por. sa vždy týka skutku. Pritom súd môže takéto rozhodnutie urobiť až po vykonaní dôkazov a len vtedy, ak po ich vyhodnotení dôjde k záveru, že skutok sa stal, no tento nenapĺňa znaky trestného činu, ale môže byť posúdený ako priestupok či iný správny delikt alebo disciplinárne previnenie. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dôvodom pre uvedený postup a rozhodnutie súdu prvého stupňa bol záver, že obžalovaný svojim konaním nenaplnil ani jednu zložku uvedeného prečinu porušovania domovej slobody, tak ako to má na mysli zákonodarca v ustanovení § 194 Tr. zák. a žalovaný skutok nenapĺňa jeden z obligatórnych znakov predmetného žalovaného prečinu a to subjektívnu stránku - zavinenie, teda evidentný úmysel zo strany obžalovaného neoprávnene vniknúť do domu poškodeného a neoprávnene tam zotrvať (priamy úmysel podľa § 15 písm. a) Tr. zákona) a že komplexným posúdením konania obžalovaného s uplatnením tzv. princípu „ultima ratio“ nejde o naplnenie ani iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Krajský súd dodáva,

že samotné rozhodnutie súdu prvého stupňa odôvodňuje záver, že okresný súd mal spáchanie skutku obžalovaným preukázané, v opačnom prípade by musel obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pre niektorý z dôvodov § 285 písm. a) alebo písm. b) Tr. por.

Aj podľa názoru krajského súdu takýto záver o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný, má oporu vo vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa aj napriek tomu, že obžalovaný vo svojej výpovedi zásadne poprel svoju vinu a uviedol, že do chaty vošiel na základe predchádzajúceho oznámenia, že sa má za poškodeným zastaviť. Poprel tiež akékoľvek fyzické násilie voči poškodenej S. H. a aj voči hocijakej inej osobe nachádzajúcej sa v predmetnej chate.

Krajský súd rovnako ako prokurátor vo svojej sťažnosti uvádza, že objektívnu stránku trestného činu porušovania domovej slobody možno naplniť dvoma spôsobmi, a to keď páchatel' neoprávnene vnikne do obydľia iného, alebo páchatel' neoprávnene zotrvá v obydlí iného, pričom z hľadiska formálneho naplnenia znakov skutkovej podstaty stačí naplnenie jednej z uvedených alternatív. Za neoprávnené vniknutie do obydľia iného treba pritom považovať každé nežiaduce, bez súhlasu, alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vojsenie do obydľia iného, pričom nemusí ísť o násilné vniknutie (R11/1997).

Z výpovede samotného obžalovaného vyplýva, že do chatky poškodeného Z. G. vstúpil bez toho, že by sa nejakým spôsobom snažil ohlásiť poškodenému príchod seba a svojich spoločníkov, nakoľko títo tiež vstúpili do obydľia poškodeného. Ďalšou nevierohodnou skutočnosťou sa zdá byť výpoveď obžalovaného, že vstupné dvere boli otvorené, nakoľko sa jednalo o zimné obdobie (deň, kedy mal byť spáchaný - 26.01.2019) so značnou snehovou pokrývkou vyplývajúcou z fotodokumentácie. Krajský súd dodáva, že aj v prípade, že ak by to tak bolo, nevvracalo to možnosť obžalovaného nejakým spôsobom ohlásiť svoj príchod k poškodenému /napr. klopaním, pozdravom, slovným ohlásením svojho mena a úmyslu vstúpiť do chaty/ s prípadným vyčkaním na súhlas od poškodeného na vstup. Tiež je potrebné dodať, že z výpovedí poškodených, obžalovaného a jeho manželky S. H. na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa nebolo vôbec preukázané, že by sa rodiny obžalovaného a poškodeného bežne takýmto spôsobom (bez zaklopania) navštevovali, keď podľa všetkého už dlhšiu dobu sa vzájomne vo svojich domácnostiach nenavštevovali vôbec.

Obžalovaného zo skutku jednoznačne usvedčujú obaja poškodení - S. H. aj Z. G. a tiež svedkovia M. G. (dcéra poškodeného Z. G.) s priateľom Y. N. s podporou vykonaných nepriamych dôkazov, z nich najpodstatnejším je obsah znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia oftalmológie MUDr. D. N., ktorý potvrdil zranenie poškodenej aj mechanizmus tohto zranenia, pričom podľa znaleckého skúmania, zraňujúci predmet zodpovedá minimálne jednému úderu päšťou v smere na oblasť ľavej očnénice, a taktiež nepriamo lekárska správa o zranení dcéry obžalovaného, ktorá bola hospitalizovaná. Preskúmaním a zhodnotením všetkých dôkazov a najmä výpovedí svedkov krajský súd dospel k záveru, že skutok a konanie obžalovaného popísané v obžalobe napĺňa znaky žalovaného prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a), d) Tr. zák. s poukázaním na § 138 písm. d) Tr. zák. a § 140 písm. b) Tr. zák..

K odôvodneniu rozhodnutia okresného súdu krajský súd dodáva, že tento v podstate odôvodňoval svoje rozhodnutie tým, že v prejednávanom prípade nebola preukázaná najmä subjektívna stránka - úmyselné zavinenie obžalovaného podľa § 15 písm. a) Tr. zák., s ktorým záverom sa však nemožno stotožniť, pretože okolnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa a na ktoré správne poukázal prokurátor v dôvodoch sťažnosti, preukazujú naplnenie aj tohto obligatórneho formálneho znaku predmetného žalovaného prečinu.

Krajský súd dodáva, že z logického posúdenia všetkých dôkazov vo všetkých súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., najmä z výpovedí vyššie spomenutých poškodených a svedkov, vyplýva záver, že obžalovaný išiel k poškodenému s úmyslom pomstiť sa. Naviac obžalovaný do chaty neoprávnene vnikol v mylnej predstave, že jeho dcéru vozidlom zrazil sám poškodený Z. G.. Preto tvrdenie obžalovaného, že k poškodenému Z. G. išiel zistiť okolnosti dopravnej nehody, pri ktorej bola zranená jeho dcéra, je nevierohodné, nakoľko ako vyplýva z výpovede poškodeného - majú na seba aj telefonický kontakt. Rovnako konanie obžalovaného bezprostredne po vstupe do obydľia poškodeného podľa výpovedí poškodených a aj svedkov M. G. a Y. N. nenasvedčovalo záujmu ozrejmiť okolnosti dopravnej nehody, nakoľko hneď po otázke kto zrazil jeho dcéru nasledovala fyzická inzultácia poškodenej a následná mylná inzultácia dcéry poškodeného Z. G..

Krajský súd pre úplnosť dodáva, že ak sú znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. naplnené tým, že páchateľ neoprávnené vnikne bez súhlasu oprávneného do jeho obydľia, tak ako v predmetnom prípade, je potom irelevantné, či sa kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu dopustí závažnejším spôsobom konania len na majiteľovi, resp. užívateľovi obydľia alebo na inej osobe, ktorá sa tam v tom čase so súhlasom tohto užívateľa nachádzala.

Okresný súd vyhodnotením všetkých dôkazov, vrátane motívu konania obžalovaného a okolností, za ktorých obžalovaný spáchal žalovaný skutok, nesprávne s uplatnením princípu „ultima ratio“ vylúčil akékoľvek spáchanie trestného činu uvedeného v osobitnej časti trestného zákona, ako aj nesprávne dospel k záveru o tom, že by mohlo ísť iba o spáchanie priestupku podľa § 49 zákona o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v platnom znení (priestupok proti občianskemu spolunažívaniu). Krajský súd zdôrazňuje, že pre naplnenie skutkovej podstaty prečinu podľa Trestného zákona sa skúmajú formálne znaky a tiež je potrebné skúmanie naplnenia materiálneho korektívu.

Podľa § 10 odsek 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Závažnosť prečinu určujú najmä spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a miera zavinenia a pohnútky páchatel'a.

Krajský súd v danom prípade dospel k záveru, že vzhľadom k ust. § 10 ods. 2 Tr. zák. upravujúcemu podmienky uplatnenia materiálneho korektívu vo vzťahu k prečinu, závažnosť predmetného spáchaného skutku je vyššia a preto bude skutok potrebné posúdiť ako trestný čin.

Pre úplnosť krajský súd uvádza, že v prejednávacom prípade prokurátor vo svojej sťažnosti správne poukázal na to, že konanie obžalovaného voči poškodeným, spočívajúce v neoprávnenom vstupe do obydľia poškodeného za účelom vykonania pomsty, spolu s fyzickým násilím voči poškodenej, so zreteľom na to, že spolu s obžalovaným vošli do obydľia poškodeného aj ďalší traja muži, nemožno hodnotiť ako menej závažné konanie, ktoré by malo byť posudzované iba ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva záver, že v danom konkrétnom prípade nie je možné na skutok aplikovať materiálny korektív v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák.. Aj podľa názoru krajského súdu, s prihliadnutím najmä na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a tiež pohnútku obžalovaného nemožno hovoriť o nepatrnej závažnosti činu, pokiaľ by malo byť konanie obžalovaného posudzované iba ako priestupok.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd napadnuté uznesenie podľa § 194 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.